N°. 55. A°. 1837.

MAANDAG DEN 10den JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 5 *Julij* 1837.

Alzoo de navolgende personen, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om *Brieven van Manumissie*, voor de na te melden Slaven; te weten:

De Weduwe J. H. MASMAN JR. geboren DENZELER, voor de Slavin *Lisette*; haar in eigendom toebehoorende.

PROFIJT van POHL, voor de Slavin *Dalij* hem in eigendom toebehoorende.

M. A. KEIJSER, nom. ux. voor de Slavin *Grietje*; hem nom. ux. in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Advertissementen.

(20797) De ondergeteekende biedt aan, tegen den gewonen Intrest en onder voldoende zekerheid te beleggen, eene Som van *VIJFTIEN DUIZEND GULDEN*; aankomende diverse Minderjarigen.

Paramaribo, den 7 *Julij* 1837.

De Weesmeester,
W. H. LANS.

TRANSPORTEN.

(17659) Den 22sten Junij 1837. S. F. FLU, Vendumeester, aan C. VALLÉE, van de Plantaadje *de Goede Verwachting* en daaraan behoorende Achterlanden, gelegen in de *Mot kreek*; aangekomen hebbende J. J. DE MESQUITA c. s.

Den 30sten. HENRY WASHINGTON LIJONS, aan ELIAZER BENJAMIN DE VRIES, van het Erf en daaropstaande Gebouwen, gelegen aan de *Waterkant*, bekend onder L^a. A. N°. 5.

Den 3den Julij. WILLIAM CHRISTIE, aan D. N. BRAAM qq. HERMANUS JOHANNES BRAAM, van de Kostgrond *Botanij Baij*, gelegen aan het District *Nickerie*, bekend onder L^a. J., groot 250 Akkers.

Idem. JOHANNA van SNIJDERS qq. Boedel APOLONIA van J. van MEIJER, aan MARGARETHA CHRISTIE, voor haar reeds hebbende- en nog te verwekken Kinderen, van het Erf en daaropstaande Gebouwen, gelegen aan de *Hoogestraat*, bekend onder L^a. D. N°. 777.

Den 6den. UNICO WILKENS qq. c. s., aan J. B. L. TEN BEHM WENTHOLT, van de Koffij-Plantaadje genaamd *Maretraite, cum annexis*, gelegen aan de *Boonskreek*.

HIJPOTHEEK.

Den 27sten Junij 1837. ABRAHAM BUENO DE MESQUITA, 1ste Hijpotheek ten behoeve W. H. LANS, Kurator en Weesmeester voor diverse Minderjarigen, te vestigen op het Huis en Erf aan de *Graven- of Soldatenstraat*, bekend onder L^a. D. N°. 60, alsmede op *tien* koppen Slaven.

Paramaribo, den 7 *Julij* 1837.

WENTHOLT.

(24056) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal de CURATOR bij publieke Inschrijving, verkoopen:

15 Balen CACAO,

van de Plantaadje *Tijrol*, aankomende den Boedel M. E. ROTHE Wed. JOHN EVANS.

Zullende de Inschrijvings-billetten worden ontvangen tot Dingsdag den 12 dezer, des voormiddags ten 9 uren.

De kooper zal voor elk ledige baal *ƒ* 1,00 moeten betalen.

Paramaribo, den 8 *Julij* 1837.

De Secretaris,
HELB.

(24049) De ondergeteekende zal op Dingsdag, den 18den dezer, 's morgens ten *negen* uren, door- en ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Watermolenstraat*, aankomende den Boedel wijlen Mejufv. B. M. WOLFF Wed. A. M. LEVIJ; — zijnde de veil-condition en bewijzen van eigendom ter inzage bij den Vendumeester voornoemd.

Paramaribo, den 7 *Julij* 1837.

CHs. LIONARONS qq.

(20808) A. SALOMONS, zal *MORGEN* om 9 ure op Vendu verkoopen:

De *NALATENSCHAP* van wijlen JAN VAN DER PIJL, bestaande in: eenige HUISRADEN en KLEEDERAGIEN, 2 sterke MUIL-EZELS, KARREN en TUIGEN, 2 stuks ☐ KONT-HOUT, en de *OPSTALLEN*, staande op het *ERF*, aan de *Groote Dwarsstraat*, bekend onder L^a. D. N°. 54.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 5den dezer, de Noord-Amerik. Brik *Rinaldo*, Kapt. PAERSONS, van Wilmington, hebbende 31 dagen reis.

Idem, de Nederlandsche Schoener *Trafalgar*, Kapt. J. H. THOMAS, hebbende 3 dagen reis; Passagiers: de Slaven *Nelson*, *Sanrong*, *Pedro*, *Sally*, *Sabanna* en *Lucie*.

Den 7den, de Nederlandsche Sloep *Ludolph en Constant*, Kapt. F. G. STRONG, hebbende 2 dagen reis; Passagiers: de Heeren H. J. MAIR en P. W. LENNON. — Beide van de Post Coronie.

Den 8sten, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. J. BLAKROVE, van Berbice.

UITGEKLAARD.

Den 3den dezer, de Noord-Amerik. Brik *Ceres*, Kapt. F. KENDALL, naar Boston; lading: 244 vaten Malassie.

LOGOGRIJPH.

Mijn geheel bestaat uit 8 letters en is de naam van een voornaam Muzijk-Componist.

1. 2. — Muzijk Noot.
2. 3. 4 — Een Uitroep.
5. 2. 7 — Eene Eigenschap.
1 6. 5. 7. — Een Vrouwen Tooisel.
7. 6. 5. — Metaal.
2. 3. 4 7. — Een Getal.
8. 2. 7. — Uitwerksel van sterke Drank.

De Plooister.

Dagelijks, inzonderheid echter des woensdags en zatürdags, ontmoet men in de straten van Parijs sierlijk, maar eenvoudig en zeer net gekleede vrouwen, met sneeuwwitte mutsjes en halskragen, en eene kous, die men zelden zoo helder en strak aangetrokken ziet. Eene met sneeuwwit lin- en overdekte mand behoort tot het geheel; maar ook zonder dezelve herkent men ligtelijk de plooister. Nog van twintig jaren herwaarts herinner ik mij met genoegen, hoe het knappe vrouwtje, dat de Duitsche bewoners van het Hôtel de Bourgogne bediende, elken zaturdag mijne kamer binnentrad, en hoe ik door haar bevallig voorkomen en hare, ondanks het slechte weder, zeer zindelijke kleeding, er niet toe kwam, om mijn door het waschhout mishandeld linnengoed naauwkeurig te monsteren,

Maar niet ieder is zoo goed, als een jong, bloohartig Duitscher, en het is geene kleinigheid eene onberispelijke plooister te zijn. De luimen eener coquette, de kniesoorigheid eener huishoudster, de wonderlijke grillen van een oud vrijer, de eigenzinnigheid van eenen jongen vlasbaard te verduren, — de verantwoordelijkheid voor al het onheil op zich te nemen, dat in de wereld uit eene verkeerd gelegde plooi, uit eenen verfrommelden kraag ontstaan kan, — al dat volk, dat voor zijne gebreken de plooister verantwoordelijk maakt, een vriendelijk gezigt te toonen, en bij slot van rekening niet eens betaald te worden, — dat alles, en nog honderd maal meer, moet zij zoo ligt langs zich laten heengaan, als haar strijkijzer over het lijnwaad. De plooister heeft derhalve eene buitenwone dosis zedelijke kracht noodig, om zich al deze wederwaardigheden, al de verdenkingen harer eerlijkheid, stiptheid en bekwaamheid niet aan tè trekken.

Mademoiselle MATHILDE bezit deze kracht, en zou onlangs niet als klaagster voor de correctionele regtbank te Parijs hebben gestaan, wanneer het slechts om eene der genoemde armzaligheden te doen ware geweest. Maar neen! niet haar teeder gevoel, niet hare bekwaamheid of eerlijkheid was men te na gekomen, — haar onontbeerlijk instrument, haar eigenlijk handwerktuig had men ten minste voor een half jaar geheel bedorven. Hooren wij haar zelve!

MATHILDE. Mijneheeren! ik durf het zonder schroom zeggen, dat ik de beste plooister van Parijs ben, en daar heeft nu deze Monsieur ISEDORE mij op eene zoo insolente wijze zoo toegetakeld, dat ik gedurende een half jaar, misschien nog langer, niet plooijen kan.

PRESIDENT. Hoe zoo?

MATHILDE. Hij heeft hem bedorven, gebroken, van het vleesch afgerukt; meer dan twee uren heeft het gebloed.

PRESIDENT. Gebroken? wat dan?

MATHILDE. Mijnen plooinagel, den nagal aan mijnen regterduim — kijk eens! Hij was een halve duim lang, en zoo hard als hoorn. Ik had

hem al drie jaren, en zoo krijg ik hem nooit weer.

PRESIDENT. En waarom zou hij dan uwen nagel gebroken hebben?

MATHILDE. Wel, uit loutere boosheid en — liefde.

PRESIDENT. Zoo? En hoe ging dat toe?

MATHILDE. Zie, Mijnheer! Wij wilden elkander trouwen; ik hoorde echter slechte dingen van hem, en hoe hij mij belogen had. Hij had gezegd 2000 francs in de Spaarbank te hebben, en er was geen woord waar aan. Dat verweet ik hem, en toen kwam hij vol boosheid bij mij op de kamer, en zeide: „Gij zijt hoogmoedig, omdat gij meer hebt dan ik. Maar wacht! ik zal u die fierheid wel verleeren!" En toen viel hij op mij aan, en brak mij den nagel.

PRESIDENT. (*tot Isidore*). Wat hebt gij daartegen in te brengen?

ISIDORE. Ik wilde haar omhelzen, om haar tevreden te stellen; maar zij sloeg om zich heen, en in deze worsteling moet de nagel gebroken zijn; ik kan het niet helpen.

MATHILDE. Wel ja, waarom niet? Ik weerde mij, zeker! Ik wilde mijnen nagel ongemoeid laten; maar gij hebt hem afgeknapt.

ISIDORE. Waarom zou ik het op uwen nagel voorzien hebben? Hebt gij bij de zaak eenig nadeel gehad, het doet mij leed; maar waarom waart gij zoo preutsch, en wildet u niet laten kussen?

PRESIDENT. Hoeveel verlangt gij voor uwen gebroken nagel?

MATHILDE. Duizend francs; en dat is niet veel, wanneer men berekent, wat ik er mede verdiende.

ISIDORE. Duizend francs? Die mogten dan wel uit de lucht komen vallen. Hoor eens, Juffertje! wilt gij mij tot man hebben, en vijf francs in de week, tot wij getrouwd zijn? Meer kan ik niet doen; ik verdien 's wekelijks niet meer dan twintig francs.

MATHILDE. De hand er op, dat gij de vijf francs stiptelijk betalen zult! Het overige zal zich wel redden.

ISIDORE. Hier is de hand, en ik zweer dat gij de vijf francs zult hebben

Na deze minnelijke overeenkomst vernietigt de President de aanklagt, de regtbank spreekt ISIDORE vrij, en beklaagde en klaagster gaan arm in arm van daar.

Mengelingen.

DE ENGELSCHE BARBIER.

JOHN GREAD bezat eenen beklanten winkel te Londen; geheel Piccadelly was vol van zijnen lof. Den 3den October des vorigen jaars had er een hevige twist plaats met zijnen eenigen knecht, die hierop zijn loon vroeg, en GREAD's dienst verliet. De knecht opende terstond eenen winkel, eenige huizen voorbij die van zijnen gewezen meester.

Eerst ruim eene week daarna gelukte het GREAD eenen nieuwen knecht te vinden, zijnde een jonge Ier, met name DICK. In de eerste dagen gedroeg zich de nieuwaangekomene voortreffelijk; doch weldra nam de klandisie onmerkbaar af. Daar de barbier niet wist, waaraan hij dit zou toeschrijven, verdubbelde hij zijne vriendelijkheid jegens de klanten en zijne werkzaamheid te gelijkertijd. — Doch alles te vergeefs! Elken dag maakte hij de treurige ervaring, dat het getal der baarden, die zich aan zijne handen toevertrouwden, hoe langer hoe meer afnam.

Zonderling was het in den laatsten tijd op te merken, dat, wanneer een vreemdeling in GREAD's winkel trad, hij gewoonlijk, eene zaak voorwendende, heensnelde, en den verbaasden barbier met zeep en mes staan liet. Dit wegloopen geschiedde echter nimmer in zijne tegenwoordigheid, maar steeds wanneer hij in een zijvertrek ging, om warm water te halen. Zulks scheen hem eenigzins verdacht toe, en hij besloot alles aan te wenden, om het geheim te doorgronden.

Deze gelegenheid deed zich spoedig op.

Een jonge *dandy* trad den winkel binnen. — JOHN GREAD deed, alsof hij in de zijkamer wilde gaan, doch keerde plotseling om, en zag nu, dat zijn knecht den vreemdeling een papier in de hand stak. Als de bliksem had hij zich van het papier meester gemaakt, en las de volgende woorden: „Pak u weg; mijn meester heeft aanvallen van krankzinnigheid." — Nu was alles opgehelderd. JOHN GREAD viel woedend op zijnen knecht aan, en de vreemdeling, die nu inderdaad aan de aanvallen van den armen man geloofde, riep vol angst om hulp.

De zaak kwam voor de regtbank van Marlborough-street, en nu bleek, dat de jonge Ier door den weggejaagden knecht van GREAD was omgekocht, om hem alle klanten te onttrekken. Men begrijpt, dat deze duivelsche list gelukken moest, daar niemand zich aan het scheermes van een krankzinnige wilde toevertrouwen. Beiden, de weggejaagde knecht en de Ier, werden ieder tot een jaar gevangenis en eene geldboete van twee honderd pond veroordeeld.

EENE FAMILIE VAN DWERGEN.

In October des verleden jaars beviel te Londen eene dwergin, de vrouw van den dwerg SANTJAGO DE LOS SANTOS, van eenen zoon, die 13½ Eng. duim lang en 1¼ Eng. pond zwaar was. Het kind kwam wel levendig ter wereld, doch overleed kort na de geboorte; het was voor het overige welgemaakt. Men bragt het lijk in een klein kistje naar de kerk van St. George Bloomsburg; hier werd echter de begrafenis geweigerd, en men moest er mede naar het sterfhuis terugkeeren. Daar werd het in wijngeest gezet, en men liet het eenigen tijd aan het publiek zien, waarna het onder de natuurlijke zeldzaamheden van het Museum eene plaats ontving.

De vader van dit merkwaardige kind is vijftig jaar oud, en niet grooter dan 25 Engelsche duimen. Hij is te Manilla geboren. Zijne ouders hebben hem in zijne kindsheid in een bosch nedergelegd, waarschijnlijk dewijl zij zich over zijne kleinheid schamen. De Vicekoning, die juist op de jagt was, vond hem en bezorgde zijne opvoeding. Zijne ouders — gelijk later ontdekt werd — waren landlieden van gewone grootte; even zoo zijne broeders en zusters. Toen SANTJAGO negen en twintig jaar oud was, stierf zijn beschermer, de Vicekoning. De liefde tot zijn vaderland weerhield hem, zijne broeders en zusters naar Spanje te volgen. Van allen verlaten en aan het grootste gebrek ten prooije, begaf hij zich eindelijk naar Madras, van waar hem vóór zes jaren een scheepskapitein naar Engeland bragt. Hier heeft hij veel van het klimaat te lijden, inzonderheid van de koude; doch ofschoon hij altijd vuur in zijne kamer heeft, nadert hij hetzelve nooit. Voor het overige is hij steeds gezond en zeer opgeruimd. Zijne matigheid is buitengewoon. Hij is gastvrij, ziet gaarne menschen bij zich, en is een liefhebber van muzijk. Behalve zijne moedertaal, spreekt hij een Indisch patois, Portugeesch en Engelsch.

SANTJAGO leerde zijne kleine vrouw te Birmingham kennen, waar zij geboren is. Zij heet ANNA HOPKINS, en is 38 Eng. duimen groot, derhalve 13 duimen grooter dan haar man. Zij is thans in haar een en dertigste jaar. Haar vader is een man van 6½ voet, en hare moeder is van middelbare grootte, alsook hare broeders en zusters, die negen in getal zijn. Beide echtgenooten leven zeer goed met elkander. Zij beminden elkander op het eerste gezigt, en trouwden den 6den Julij 1834 te Birmingham.

ZONDERLING EN VERBAZEND VOORBEELD EENER VROEGTIJDIGE ONTWIKKELING VAN TOONKUNSTIG GEVOEL.

De jonge CROTCH uit Norwich, was naauwelijks twee jaren oud, toen dit gevoel wonderbaarlijk spoedig bij hem ontwaakte. Toen, namelijk, eene vriendin van den huize, op zekeren dag, eene geruime poos op het orgel van den vader speelde en daarbij zong, werd het kind, dat op den schoot der moeder zat, eensklaps zoo woelig, alsof het door eene speld gestoken werd. Men kleede het uit, maar vond niets, en bragt het te bed. Doch, het orgel voorbij gedragen wordende, stak het begeerig de handjes naar dat speeltuig uit: de moeder voldeed aan deszelfs wensch, en het kind sloeg de toetsen met eene zigtbare verrukking aan. Den volgenden morgen was het kind, het orgel weder hoorende bespelen, nog ongeduldiger. — De moeder uitgegaan zijnde, plaatste de vader zich met hetzelve voor het orgel, en liet het spelen. Maar men verbeelde zich 's vaders verbaasdheid, toen hij eenen baarblijkelijken zamenhang en orde in het spelen van den kleinen knaap bemerkte. Het waren geheele regels uit twee Engelsche Vaderlandsche Liederen, welke men meermalen in het bijzijn van het kind gespeeld had. — Sedert speelde CROTCH elken dag iets anders. Alle beminnaars der muzijk uit die omstreek kwamen, om dit wonderkind, dat, reeds in den ouderdom van twee jaren en eene maand, tusschen beiden begon te fantazeren, te zien en te hooren spelen. Alles, wat het er bijvoegde, was zeer harmonisch; ook had zijn oor, reeds van zijn eerste jaar, volstrekt geen wangeluid kunnen verdragen. Nog geene drie jaren oud, werd het naar Londen gebragt, en liet zich reeds in zijn vijfde jaar op het groote orgel van St. James, in tegenwoordigheid van den Koning en de Koningin, tot verbazing van alle vrienden en kenners der muzijk, in het openbaar hooren.

Een Engelsch blad bevat over de misdaden in de hoofdstad het volgende: Geweldadige diefstallen zijn niet meer in de mode; policie en gaslicht zijn toereikend, om ze te verhinderen. Daarentegen kan men zeggen, dat voor kleine dieverijen eene ware straffeloosheid heerscht. Het volgende moge tot een staaltje dienen.

Een boekverkooper in Warbourstreet bemerkte, dat een dief, dien hij reeds eenmaal op het stelen van een boek betrapt had, juist voornemens was er weder een weg te nemen, en zeide hem zeer bedaard, dat hij het boek zou laten liggen. De knaap had de onbeschaamdheid, hem te zeggen, dat hij op een anderen dag zijn bezoek zou herhalen. „Gij zult mij niet verhinderen, u te bestelen; of, mogt u dit gelukken, dan zullen anderen, met welke ik verbonden ben, mijne plaats innemen. Wees op uwe hoede; want indien gij mij tergt, dan dwing ik u, binnen zes weken uwen winkel te sluiten." De dief had de onbeschaamdheid, dit midden onder eenen hoop menschen te zeggen, die zich voor de deur verzameld hadden.

Een Duitsch dagblad verhaalt uit Maifelde, het volgende koddige geval: Bij gelegenheid van den jongsten marktdag te Munstermaifeld had een jonge boerenknecht, ten einde met zijne minnares ongestoord Amor te kunnen huldigen, zich naar de bovenste verdieping van een wijnhuis in een donker en naauw zolderkamertje begeven, door hetwelk de wijde schoorsteen in schuinsche rigting heenliep. Een van de wanden deszelven, waartegen de gelieven geleund stonden, niet zeer stevig zijnde, zonk plotseling in en maakte eene zoo groote opening, dat het minnende paar uit derzelfs poëtischen hemel der liefde arm in arm door den schoorsteen op den zeer prosaischen vuurhaard in de keuken nederkwam, in kleur niet ongelijk aan der kinderenschrik, den schoorsteenveger. Het meisje kwam met eenige kneuzingen vrij, doch de jongman was zoodanig bezeerd, dat men voor het behoud van zijn leven vreest.

Ter Drukkerij van de Erven J. BRINK.